

כלב לכול

שילה ואמור
אחרי התחרות נערכה הופעה של כלבים מאומנים, בה בלט ה"קולי היפהפה אמור, שנשמע לבעליו שילה בלי היסוס. כלבים אחרים שהזגו את ידיעותיהם היו ממושמים הרבה פחות, עוררו לעיתים רעמי צחוק בקהל.

תה בפרס הראשון בתחרות זו:

★ ★ ★

יפים אך מטומטמים

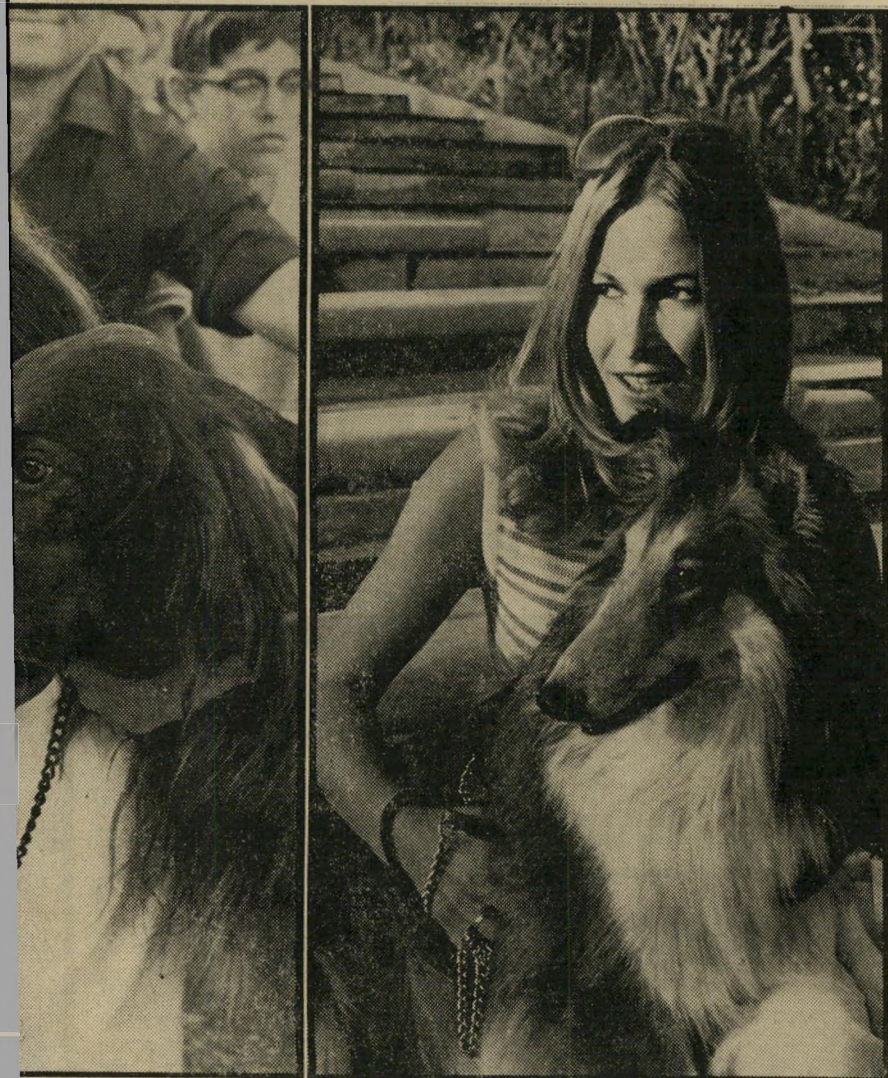
ני אומרת לכם, קשה להיות כלב בארץ הזאת. במיוחד אם לבעלת-הבית שלך יש אמביציות בקשר לקאריירה. זאת אומרת בקשר לקאריירה שלך.

כבר התרגלתי לזה שבעלת-הבית קוראת לי פוצי, ושהבת שלה קוראת לי קוקי, למי-רות ששמי יולאנדה אוף מאטיניון. כבר התרגלתי לכך שלא מניחים לי לנהל את חיי האהבה שלי כרצוני, למרות שאני בת 3, וחיה במדינה דמוקרטית. כבר התרגלתי לנשיקות וחיבוקים, ואפילו לרצועה המרגיזת זה שקושרים לי מסביב לצוואר. אבל לקחת אותי לתערוכת כלבים, זה עובר כל גבול. הנחמה היחידה שלי היא שהצרה הזאת היתה צרת רבים. כך התברר לי ברגע שהגעתי לגני-התערוכה. השעה היתה 7 בבוקר, ועשרות מאחי לצרה עמדו כבר בתור לבדיקת הוטרנר. הכלב שעמד לפני

ה מרשאה העניקת של גני-התערוכה המתה מרוב כלבים. חלקם טיילו, חלקם קם היו שרועים על הדשא לצד בעליהם, ואי אפשר היה לדעת מי מהם עייף יותר. אחרים סתם בהו באדישות בחלל, והניחו לבעליהם להבריז את פרוותם בפעם האלף. דוכן הווייפי הפך מזנון לכלבים. והבריכה במרכז המדשאה ל"פאב". כולם חיכו לתור רם להיכנס לאחד בארבעת הביתנים, בהם עמלו השופטים לדרג את רמתם של הכלבים, כל אחד בהתאם לגזעו.

הכלבים הגיעו לתערוכת הכלבים הבין-לאומית ב-7 בבוקר, ונישארו במקום עד 5 אחרי הצהריים, השעה בה חולקו הפרסים לזוכים. הם נאלצו לסבול את הרעש, החום הנביחות, ואת כל הטילטולים, ועמדו במבחן בכבוד, כי בסופו של האירוע לא נושך איש.

בעליהם המאוששים של הזוכים התזיקו בגאווה בגביע, אך הזוכים עצמם היו מוכים יותר על הכבוד. זהו סיפורו הבלעדי של הכלבה, אשר זכ-

קליאו וג'ינדר

מרמת'נג, שתיהן עולות מאנגליה. לי אחרונה גדל מספר כלבי הקולי בי ארץ, למרות שהאקלים החם אינו מתאים להם, והם טובלים קשות. במקום כלבי-תפנוקים, בחרו רוב

אורית ודין

אורית לבן שלה, שזכ

היה אפגאני יפהפה, שבצד השני של הרצועה שלו קשור מין טיפוס משונה עם שיער ארוך ומשקפי שמש. בירכתי אותו בנימוס, והוא ענה במיבטא ייקי בולט: "בוקר טוב". "אתה תירד?" שאלתי, פשוט מתוך אדיבות. "אני מנצח תחרויות מקצועי, זה הכל". ענה האפגאני בשחצנות והיפנה אלי בגסות את אחוריו. החלטתי ללמד אותו קצת דרך-ארץ, וחשפתי את שיני בהבעה מאיימת. האפגאני נסוג בבהלה ויילל: "אם היית יודעת מאיזו משפחה אני, לא היית מעיזה להתנהג אלי ככה".

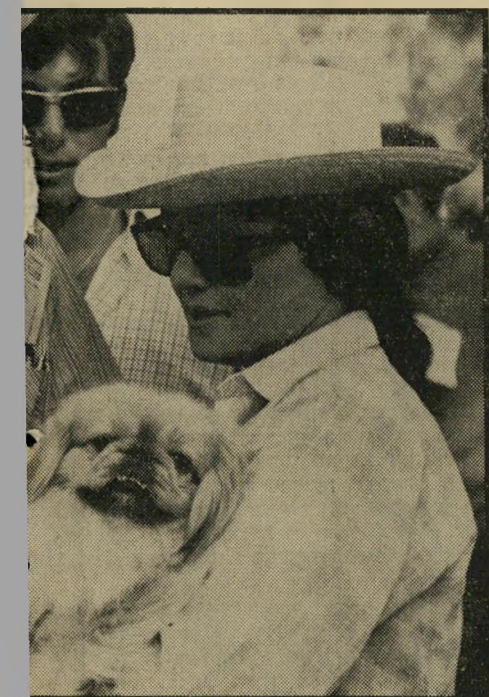
בטח שאני יודעת מאיזו משפחה הוא. כולם יפים, אבל מטומטמים אחד אחד. "סנוב מחורבן", הפלתי לעברו, והפניתי את תשומת ליבי לשכני מאחור - צ'או צ'או חום וסימפטי שהתנשם בכבודות. "חם היום" נאנח הצ'או צ'או. "הארץ הזאת לא בשבילי". ניצענתי את זנבי לאות השתתפות בצער. צ'או צ'או מסכן, זה ממש אכזריות להביא אותו לאקלים חם, אחרי שהוא רגיל לחיות באירופה הצפונית. בשע-תו הכרתי כמה מבני סוגו. אך כולם מתו בגיל צעיר, בגלל החום. כנראה שגם בעל-הבית שלו קאריריסט.

בינתיים הגיע תורי להבדק, ומשם עברנו לתחרות עצמה. עמדתי עם בעלי-הבית שלי ליד שאר הבוקטרים, ונאלצתי להקשיב לשיחה שבעלי-הבית שלי ניהלו עם בעל-הבית של בוקסר מגעיל בגיל העמידה, שכל הזמן נעץ בי מבטים עוגבים. יעל מה אתם חושבים שותחחו, אם לא על שידוך ביני ובין הרון זואן המודוק הזה? הכל בגלל שהוא ממשפחה טובה. השפתי את

ביקור הרמטכ"ל

עם הגיעו לתערוכה הוקף רביאלוף ברילב בקהל עצום, בגללו קיצר את ביקורו. לברילב עצמו כלב דני ענק. בציאתו פנש הרמטכ"ל בחיילות אילנה ואריאלה שוואדרון, ואת הכלב האפגאני שלהן דני.

דניון אשותף

אשר ונילי הראל, באון בפרס. מספר הפקינים טיבטיים, דאקלים ודאלמטים. שלא כמו בעלי כלבים אחרים